

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

Cap. I. De Indulgentijs in communi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

PARS QUARTA,

De IV. beneficio, sive de indulgentijs Confraternitati beatiss. Virginis MARIÆ de monte Carmelo à Romanis Pontificibus concessis.

CAPUT I.

De Indulgentijs in communi.

226.

Indulgentia quid?

T facilius & plenius percipiuntur ea, quæ de indulgentijs Confratrum nostrorum dicturi sumus, operæ pretium erit, nonnulla de indulgentijs in communi, comprehendere se præmittere. Sciendum imprimis, quod indulgentia nihil sit aliud, nisi pœnæ temporalis, quæ remissa culpa adhuc restat solvenda liberalis condonatio, per dispensationem Ecclesiastici thesauri facta.

Dicitur liberalis condonatio, quia indulgentia non fundatur in devotione, vel labore recipientis; sed in abundantia & cumulo meritorum ac satisfactionum Christi & Sanctorum. Dicitur pœnæ temporalis, quia cum remissione culpæ pœnæ æterna in temporalem transformatur: dicitur per dispensationem Ecclesiastici thesauri, quia extat in Ecclesia thesaurus constans satisfactionibus Christi & Sanctorum, uti patet ex Extravag. CLEM. VI. Unigenitus de penitent. & remiss. & explicat S. Doctor in 4. dist. 20. à 3. q. 2. quæ satisfactiones communitate sint communes toti Ecclesiæ, distribuuntur & dispensantur singulis secundum arbitrium illius, qui Ecclesiæ præest.

De indulgentia per modum absolutionis & per modum suffragij.

Hæc defunctis, illa viventibus competit, & quomodo?

OBSERVANDUM est secundò, quod dupliciter fiat condonatio pœnæ temporalis; primò per modum absolutionis, secundò per modum solutionis, seu suffragij. Condonatio per modum absolutionis competit viventibus, & in Ecclesia militante degentibus, per modum autem suffragij propria est animabus, quæ in purgatorio expiantur. Explicandum est hoc amplius.

Pontifex concedit indulgentias viventibus, tanquam Judex subditis, absolvendo illos & liberos à pœnis debitis dimittendo; mortuis vero, & in purgatorio existentibus non ita, sed solum per modum suffragij, aut solutionis; quia ejusmodi animæ jam sunt extrajuræ.

jurisdictionem & absolutionem Iudicialem Ecclesie, ideoque Pontifex in hoc sensu solum concedit indulgentias mortuis: quia offert pro ijs DEO satisfactiones Christi & Sanctorum, quasi pretium, quo a pœnis persolvendis redimantur, quas DEUS illis immediatè remittit, pretium illud ex pacto cum Christo inito acceptando.

Quando igitur Pontifex concedit indulgentias viventibus, ipsemet immediatè tanquam minister DEI, ac Christi Vicarius remittit illis pœnam temporalem, quam pro suis peccatis debebant. Verum quando mortuis eas concedit, non remittit ipsis immediatè pœnam, sed DEO offert (ut dictum est) pretium æquivalens pro pœna temporali, quam pati debebant in Purgatorio, ad hoc ut DEUS ipse remittat immediatè pœnam istam dictis animabus. Et hoc est concedere indulgentias per *modum suffragij*, seu quod in idem recidit, per *modum solutionis*, sive *subsidij*, seu quasi elemosynæ DEO oblata ex communi thesauro Ecclesie, pro liberandis dictis animabus ab igne purgatorij. Vide de his nostrum Gabrielem à S. Vincentio Tom. 3. de Sacram. Pœnit. disp. 13.

SCIENDUM est tertio, indulgentias dividi in *totales* sive *plenarias*, seu *plenissimas*, & in *partiales*. *Plenarie* dicuntur, quibus absolutè conceditur remissio omnium pœnarum, quæ restabant persolvendæ pro peccatis remissis. *Partiales* vero, quibus solum certa aliqua portio pœnarum remittitur: v. g. decem annorum, &c. quod non est intelligendum, quasi remitteretur pœna decem annorum Purgatorij, sed quod remittatur pœna correspondens pœnitentiæ juxta antiquos Canones tot annorum: qualiter etiam *quadragesima* seu 40. dierum indulgentia sumitur pro ea, qua remittitur pœna correspondens pœnitentiæ 40. dierum.

DIVIDITUR etiam indulgentia in *Realem*, *Localem*, & *Personalem*. *Realis* est, quæ medalijs, crucibus, imaginibus, &c. conceditur: *Localis*, quæ Ecclesijs, Capellis, Oratorijs, &c. *Personalis*, quæ personis conceditur, ut quoties quis v. g. tale opus fecerit, &c. sed hæc Cap. 3. num. 233. amplius exponemus.

DIVIDITUR præterea indulgentia tam plenaria, quam non plenaria, &c. in *temporariam* & *perpetuam*. *Temporaria* dicitur, quæ datur pro tali die vel anno tantum: vel si datur etiam pro recurrentibus diebus vel annis, tum solum ad sex. v. g. annos & non ultra.

S s a

Per-

227.

Indulgentiæ aliæ plenariæ, aliæ non plenariæ, & quæ illegit

Aliæ reales, aliæ locales, aliæ personales.

Aliæ temporariæ, aliæ perpetuæ: & quæ?

Perpetua vero dicitur, quæ conceditur pro futuris annis in perpetuum, vel pro quolibet subsequenti anno, absque ulla limitatione, aut restrictione explicita: dico *explicita*, quia licet per quasdam Bullas pontificias videatur formaliter & explicitè in perpetuum concedi, attamen virtualiter & implicitè est solum ad tempus viginti annorum, propter *Regulam 57. Cancellariæ Romanæ*, in qua habetur indulgentiam absolutè concessam alicui Ecclesiæ pro tali die cuiuslibet anni futuri, restringendam esse ad XX. annos, ut notat Navarrus *Tract. de indulgentijs Cap. 9. n. 8.* aut ad summum ad proximum Iulianum, quo scilicet omnes plenariæ remissiones suspenduntur.

Aliæ indulgentiæ divisiones.

Demum indulgentiæ tam plenariæ, quam non plenariæ, quando de indulgentijs viventibus concessis, dividuntur in eas, quæ conceduntur *in vita*, & eas, quæ *in mortis articulo*, *presumpto* vel *verbo*, secundum Bullæ concedentis tenorem. Quando enim in illa dicitur, *quæ exprimitur articulus verus*, nemo tunc indulgentiam consequitur intuitu mortis, nisi revera paulo post moriatur: secus est si generaliter ponatur, in articulo mortis; tunc quippe censetur indulgentia applicari, quando quis fuerit probabiliter in tali periculo constitutus, etsi fortè postea convalescat.

228.

Indulgentiæ requisita.

Observandum est *quartò*, ad lucrandam indulgentiam necessè esse, ut integrè conditiones requisitæ seu præscriptæ impleantur. Huius sumitur ex S. Thoma, qui in *Addit. ad 3. p. q. 27. a. 3. in d. 1. articulo* dicit: *Remota causa removetur effectus, unde qui non facit hoc pro quo indulgentia datur, quod est indulgentiæ causa, indulgentiam non consequitur*, ex quo conueniuntque etiam capite, sive culpabiliter, sive inculpabiliter contigerit operi opus præscriptum. Unde si quispiam morbo aut inopia impeditus injunctum opus non perficiat, non obtinebit indulgentiam. Si vero quispiam partem operis, sive conditionis requisitæ non perficiat: si illa notabilis sit, non lucrabitur indulgentiam, neque integram neque illius partem. Si vero adeò exigua illa pars sit, quæ præscriptum: v. g. præscribitur oratio unius horæ, & tantum deest octava pars unius quadrantis, tunc ille consequetur indulgentiam.

Si minimū quid ex operibus præscriptis relinquatur non obest. Opera debent esse bona ex

Debere autem fieri opus præscriptum benè moraliter, ait Navarrus in *3. part. q. 27. art. 1. q. 1. conclus. 2.* ita, quod si fiat cum peccato veniali, ut ob vanam gloriam non sufficiat. Faber verò in *4. p. q. 27. art. 1. q. 1. conclus. 2.*

quest. unic. disp. 38. cap. 7. sufficere vult, si fiat sine mortali. Et Bellarm. *lib. 1. cap. 13. q. 3.* etiam factum cum mortali valere, inquit, si non præscribatur fieri ad placandum DEUM, sed in alium finem, puta subveniendi pauperi, aut similem. Dicendum existimo cum Granado in *3. part. tract. 5. disp. 4. num. 10.* sufficere, quod opus sit bonum ex genere suo, licet ex circumstantijs, & in individuo malum sit; nam præcepta divina & humana implentur per opera ex suo genere bona, licet individualiter peccaminosa. Nec opus est, quod opus propter indulgentiam potissimum fiat, sed satis est, in eum finem executioni mandari, licet alius finis æquè, aut magis principaliter intendatur. ita Granado *loc. cit.* contra Cordubam. Imò volunt quidam sufficere, si fiat cum intentione habituali lucrandi indulgentiam, ita Sanctarell. *de jubil. cap. 15. dub. 4.* contra Cordubam de indulgentia *quest. 16.* qui sicut ad merendum, ita etiam ad indulgentiam lucrandam requirit intentionem actualem: nec enim est verisimile, quod Papa requirere velit intentionem actualem, quàm nec natura indulgentiæ postulat, nec concessionis verba significant.

Quando Pontifex ex justa causa indulgentiam concedens, opus aliquod requirit solum ut conditionem, tunc qui idem opus diverso conatu, devotione &c. perficiunt, æqualem nihilominus indulgentiam consequuntur, quia indulgentia habet effectum suum ex opere operato: unde cum præscribitur elemosyna indefinita, tantum indulgentiæ acquirit qui dat unum aureum, quantum qui dat centum. Alias enim falsum esset, quod *indulgentia tantum valet, quantum sonat.* ita Bossius *sect. 4. cas. 21. §. 1. num. 38.*

Adverte etiam, quod si duo Pontifices, facientibus certum opus tali die, concederent quilibet 40. dies v. g. indulgentiæ, tunc facientes semel illud opus eo die, lucrantur 80. dies indulgentiæ. Secus verò si uterq; opus exigeret nullo alligatum tempore, quia tunc unusquisq; exigeret opus independentem ab alio. ita Granadus *Tract. 6. disp. 2. num. 8.* quamvis sine ulla distinctione affirmet Naldus *num. 5.* & alij complures acquiri posse plures variasq; indulgentias per idem opus, & Coninch absolute neget, *dub. 9. num. 42.*

Advertendum est *quintò*, requiri ut lucraturus indulgentiam sit baptizatus, quia Ecclesiæ thesaurus non distribuitur, nisi inter Ecclesiæ membra: & in statu gratiæ, saltem pro illo tempore, in quo

genere suo: quamvis ex circumstantijs vitentur.

Non est necesse, quod fiant principaliter ob indulgentiã. Imò probabiliter sufficit intentio habitualis. Nec majora opera facientes plus indulgentiæ acquirunt.

Continere potest per unum idemque opus plures indulgentias acquiri.

229.

Indulgentia requirit po-

gratiam in
subjecto:
at non in
eo, qui o-
pus facit
pro defun-
ctis.

Quomodo
& quando
Confessio
requira-
tur?

An ad ac-
quirendam
indulgen-
tiam satis-
fit operari
cum opi-
nionem pro-
babili.

ponitur ultima conditio ad illas requisita. Nisi quis velit consequi indulgentiam pro animabus Purgatorij, quia tunc non debet necessario esse in gratia; sufficit enim status gratiæ in animabus, quibus indulgentiam applicat, & Ecclesiæ, cujus nomine opus facit, quod Papa satisfactiones Christi & Sanctorum dispensat. ita Præpositus in 3. p. quæst. 12. dub. 10. num. 93.

Quando in Bulla requiritur confessio per modum dispositionis ad gratiam, illa non est necessaria in gratia jam existenti; secus si confessio requiratur ut conditio: quicquid Mercerus dicat, nonquam confessionem requiri, ut conditionem: eo quod confessio nunquam solet ab Ecclesia injungi, nisi in quantum est necessaria ad statum gratiæ. Regulariter verò, si aliud non exprimitur, confessio & communicatio censentur exigere ad ponendum hominem in gratia. Dicitur ait Turrianus in select. part. 2. disp. 31. dub. 64. Unde si sint duæ indulgentiæ, duobus immediatis diebus consequendæ, quæ utraq; confessionem & communionem requirant, satis esse, quod quis confiteatur & communicet in primo, dummodo in secundo reperiat in gratia. vide Dianam 4. Part. Tract. 4. Resol. 166.

Cæterum conetur quisq; ex opinionibus prædictis, alijque circa materiam indulgentiarum, semper eligere probabiliores, ac certiores: nam si quis uteretur opinione probabilis, quæ in re non esset vera, juxta aliquos non acquireret indulgentiam: quod enim in alijs materijs dicitur, sufficere quod quis operetur ex opinione probabilis, in materia indulgentiarum deficere.

Hæc pauca de indulgentijs in communi dicta sufficiant. Si quis autem ulteriorem de his notitiam desideret, consulere poterit præter complures Exteros è nostris recentioribus Ven. P. Hieronymum Gratianum Tract. de Iubileo. Joan. Bapt. de Lezana in summa pp. Regum Tom. 3. seu part. 1. Tom. 2. verb. indulg. Dominicum à SS. Trinitate Tract. de anno Iubil. controvers. nona, Gabrielem à S. Vincentio Tom. 1. de Sacrament. pœnit. disp. 13. de indulg. Stephanum à S. Paulo in Theologia morali Tract. 3. disp. 5. dub. 12. Antonium à Spiritu sancto in Theodoro Regular. 1. part. disp. 5. sect. 1.